

91 | BÜYÜLÜFENER | ÇOCUK | 61
DUVARDAKİ KEDİ

tamadres.com

DUVARDAKI KEDİ

© 2015 ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

THE CAT AT THE WALL

© 2014, Deborah Ellis

Groundwood Books Ltd., Toronto, Canada ile yapılan anlaşma sonucu yayınlanmıştır.

Kitabın tüm yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Jülide Kışlalı Raca

Çeviren Silya Zengilli

Editör Ece Özbaşı

Kapak Tasarımı Füsün Turcan Elmasoğlu

Sayfa Tasarımı Muzaffer Aysu

ISBN 978-975-252-188-9

1. Basım: Kasım 2016

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No: 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

Sertifika no: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No: 15 34110 Çağaloğlu İstanbul

Tel: (0212) 511 53 03 Faks: (0212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 10905

DUVARDAKİ KEDİ

Çeviren: Silya Zengilli

tamadres.com

Adım hâlâ Clare.
Clare olmasına Clare de, artık kimse bana Clare diye seslenmiyor. Kimse bana hiçbir şekilde seslenmiyor.

On üç yaşındayken öldüm ve bir kedi olarak dünyaya geri geldim.

Pennsylvania, Bethlehem'deki okulumdan çıkmış yürüyordum. Ardından karanlık bir süre, uykudaymışım gibi. Uyandığımda Bethlehem'deydim¹ –gerçek olanda. Ve bir kediydim.

¹ Bethlehem (Beytüllahim); Hz. İsa'nın doğduğu, İsrail'deki şehir –çev.

Tüm bunlar kozmik kabloların karışmasından kaynaklanan bir kaza mı, Tanrının bana yaptığı bir şaka mı, yoksa St. Luke Hastanesi'nde komada yatarken gördüğüm bir kâbus mu bilemiyorum.

Kimse bana bir şey söylemedi.

Ama büyükannem hayattayken onunla gittiğim pazar ayinlerinde cennet ve cehennem ile ilgili anlatılanlar arasında yaşadıklarım benzer bir şey söylendiğini hatırlamıyorum.

Birkaç gün önce bir şey oldu. Düşünmeden edemiyorum. Ve aslında öyle her şeyi uzun uzadıya düşünen biri de değilimdir.

Her şey Büyük Duvarda oturduğum sırada başladı.

Bu duvar, sesi azaltmak ve insanları trafikten uzak tutmak için otoyol kenarlarına yapılan duvarlara benziyor, ama onların çok daha büyüğü ve mahalleler arasından geçeni. Her bir yerinde kontrol kuleleri var ve bazı yerleri daha kısa olmasına rağmen oraların da üzerleri dikenli tellerle örtülü.

O duvarın üzerinde oturarak bayağı zaman geçiriyorum. İnsanlara tepeden bakmak hoş-

DUVARDAKİ KEDİ

ma gidiyor. Duvarın en yüksek yerinden her iki yandaki insanları da görebiliyorum. Gerçi ilginç bir şey yaptıkları söylenemez, ama vakit öldürmeme yarıyor.

Televizyonu olmayan bir kedi olduğum için öldürecek fazlasıyla vaktim var!

Geçen gece Betlehem şehrinden çok da uzak olmayan bir köy sınırındaydım. Karanlık gecelerden biriydi. Ay yoktu. Yıldızlar kendilerini zor aydınlatıyordu. Karanlık, duvarın bir tarafındakiler için sorun değildi; ışıkların pencere-lerde parladığı taraf için yani. Duvarın diğer tarafıysa karanlığa çökmüştü. Elektrikler o tarafta kesikti. Tek ışık kaynağı kontrol kulelerinden arada bir yansıyan projektör ışığıydı –ki o da zaten duvarın ancak dibini aydınlatıyordu. Duvar yazıları belirginleşse de diğer her şey karanlıkta kalıyordu.

Birkaç saat önce duvara tırmanmış oturuyordum. Acıkmıştım ve duvarın karanlık olan tarafına geçip yiyecek bir şeyler aramaya koyulmuşum.

Karanlıkla sorunum yok. Kedi olduğumdan beri gözlerim karanlıkta çocuk halimden daha

iyi görüyor. Burnum da daha iyi koku alıyor, gerçi bu her zaman övünülecek bir şey değil. Dünya oldukça fazla koku barındırıyor.

Duvar dibinde uzanan çalılıkların arasına yiyecek bir şeyler bulma umuduyla gittim. Uzun süredir bir kediyim, neredeyse bir yıl kadar, ama yine de fare yakalama konusunda başarı sağlayamadığım gibi sıçanlardan da uzak durmayı tercih ediyorum. Bu da bana sadece artıkları, çöpleri ve yeterince hızlı olabilirsem çalacaklarımı bırakıyor.

Çalılıkların dibi çöplerle doluydu. Poşetler dolusu çöp. Çoğu parçalanıp açılmış. Bir parça kebab ya da tavuk bulmayı ümit ederek her birini koklamaya başladım. Ancak geriye sadece kokuları kalmıştı. Çöpe atılan her şey diğer kediler tarafından çoktan yenmişti.

Açgözlü kediler. Bana hiçbir şey bırakmazlar zaten.

O gece çalılıkların dibine sotelenmiş birçok kedi vardı. Aşmam gereken kokulardan biri de onlarınkiydi.

Bir karanfilin arkasından kocaman kafasını uzatana kadar Kral Tom'un bölgesinde olduğu-

DUVARDAKİ KEDİ

mun farkında bile değildim. Kuleden yansıyan ışık kulaklarını aydınlatıyordu.

Donup kaldım. O da dondu kaldı. Birer heykel gibi kıpırdamadan birbirimizi süzdük.

Bir anlığına geçmeme izin vereceğini düşündüm. Ne de olsa küçük bir kedydim ve onun için bir tehdit değildim. Bana saldırması kendisi için bir başarı olmazdı. Hatta bana acıyabileceğini bile düşündüm.

Ancak tıslayıp sesini yükseltince koşmaya başladım.

O da peşimden. Daha da hızlandım.

Benden büyük olabilirdi, ama çok korkuyordum. Hiç durmadan koştum, koştum.

Kovalamacamız diğer kedileri de huzursuz etti. Bazılarının üzerine basarak koşmaya devam ettim. Bazılarına da koşarken etrafa saçtığım konserve kutuları ya da kartonlar çarptı. Hal böyleyken kovalamacaya onlar da katıldı, çok geçmeden peşimden bir kedi sürüsü koşuyordu.

Beni yakalasalardı ne yaparlardı bilmiyorum. Onların da bildiğini sanmıyorum. Kediler plan yapmayı pek beceremezler. Beni öldürecek değillerdi, ama diş, tırmık iyice hırpalayacaklardı.

Civarda, tek kulaklı, kuyruksuz ya da tek gözlü bir sürü kedi vardı.

Yaralansaydım bana kim bakacaktı? Kimse. Acılar içinde bir başıma olacaktım.

O yüzden koşmaya devam ettim.

Çalılıkların arasından kaçıp köye giden dar bir sokağa saptım. Park halindeki arabaların üzerinden ve kenarlarından koşmayı sürdürdük. Peşimden gelen kedi sürüsü beni yeniden görene kadar küçük bir evin düz çatısında nefeslenmeyi başarabildim.

Koş, koş, koş. Bir tepeye tırman, diğer tepeden in. O bölge hep tepeliktir. Takipteki kedilerin sıkılıp vazgeçmeleri için dua ediyordum. Ama gelmeye devam ediyorlardı.

Diğerleri kadar yüksek olmayan bir tepenin üstünde küçük bir ev gördüm. Kaya, çalılık ve çöplerle dolu bir arazinin hemen yanındaydı bu ev.

Savaş ekipmanı kuşanmış iki asker kapıda, içeri girmeye uğraşıyordu.

Sessizdiler. Ne bağırma ne de kapı yumruklama vardı. Halbuki askerler bazen bağırıp kapıları yumruklardı. Tek yaptıkları kapıyı ittirmektir. Ama kapı açılmıyordu.

DUVARDAKİ KEDİ

Beni bir şekilde koruyabilirler diyerek onlara doğru koştum.

Kedi çetesi iyice yaklaşmıştı. Ben de artık iyice yorulmuştum.

Askerler kapıyı bir daha ittirdiler. Açılmıyordu.

Arkamdaki kedi tehditkâr bir şekilde miyavladı. Adeta topuklarımdaydı ve sanki askerlere henüz çok uzaktım.

Vazgeçip kedilere teslim olmama ramak kalmıştı. Ne de olsa bir kere ölmüştüm. İlk ölümüm beni bir kediye dönüştürmüştü. Bir daha ölürsem belki bu sefer yine küçük bir kıza dönüşebilirdim.

İçimdeki son gücü toparladım.

Tam da o an askerler kapıyı açmayı başardılar.

Kapı içeri doğru açılırken askerlerin ayaklarının arasından dalarak kanepenin altındaki karanlığa sokuluverdim.

Askerler de eve girip kapıyı arkalarından kapattılar.

Güvendedim.